

Arrest

nr. 349 253 van 27 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen:
1. **X**
2. **X**
3. **X**
4. **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. TODTS**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van het overdrachtsbesluit van 18 mei 2026 (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient, net zoals haar partner, samen met haar vier minderjarige kinderen, op 3 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië op 6 april 2024 en in Duitsland op 25 april 2024.

1.3. Op 13 april 2026 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

1.4. Op 16 april 2026 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 18 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: F.

geboortedatum: 28.12.1996

geboorteplaats: Mardin

nationaliteit: Turkije

+ 4 minderjarige kinderen:

A. M. F., 15.05.2014, Turkije;

A. B., 09.12.2016, Turkije;

A. M. M. A., 27.09.2021, Turkije;

A. J. A., 17.06.2025, Turkije

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Betrokkene wordt vastgehouden te FITT Sint-Gillis-Waas om de overdracht aan Duitsland uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A. F., verder de betrokkene, die verklaarde de Turkse nationaliteit te hebben, diende op 03.04.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde haar originele gezinsboekje voor, evenals een kopie van haar identiteitskaart. Zij verklaarde haar originele paspoort te hebben achtergelaten in Turkije.

Op 24.04.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij twee jaar eerder Turkije verliet en met de vrachtwagen via Kroatië naar Duitsland reisde. De betrokkene verklaarde dat zij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar er een negatieve beslissing kreeg. Zij verklaarde dat zij angst had voor deportatie. Zij verklaarde dat zij vervolgens naar België kwam.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot twee treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 06.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en op 25.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 13.04.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 16.04.2026 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 24.04.2026 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met A. Z., man, geboren op 01.01.1994, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde vier kinderen te hebben: A. M. F., man, geboren op 15.05.2014, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; A. B., vrouw, geboren op 09.12.2016, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; A. M. M. A., man, geboren op 27.09.2021, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; en A. J. A., vrouw, geboren op 17.06.2025, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene diende samen met haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen in België een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud op 24.04.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zij naar België kwam omdat haar man dat koos. Ze

vertelde dat hij alles deed. Met betrekking tot een overdracht verklaarde de betrokkene dat ze slecht werden behandeld in Duitsland. Zij verklaarde dat er veel druk op hen werd uitgeoefend en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren. Zij verklaarde dat het daardoor op mentaal vlak slecht gaat met hen. Zij verklaarde dat ze bang waren in Duitsland en ze er niet menselijk werden behandeld. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze binnenkort een afspraak heeft met een therapeut en het op mentaal vlak heel slecht gaat door de behandeling in Duitsland en hun problemen in Turkije. Ze verklaarde dat ze moeite heeft om zich dingen te herinneren.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 16.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of

vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat ze een negatieve beslissing kregen in Duitsland en er veel druk op hen werd uitgeoefend in Duitsland en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensens hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schallast, "Country Report: Germany – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Met betrekking tot een overdracht aan Duitsland verklaarde de betrokkene dat ze slecht werden behandeld in Duitsland. Zij verklaarde dat er veel druk op hen werd uitgeoefend en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren. Zij verklaarde dat ze bang waren in Duitsland en ze er niet menselijk werden behandeld.

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde in Duitsland van 351 915 in 2023 naar 229 751 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024 en blz. 9 van het AIDA-rapport van 2025). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81).

Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen.

Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 155).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 154). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen toegang kregen tot opvang ten gevolge van een gebrek aan capaciteit (blz. 175). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde

centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat haar man dat koos. Ze vertelde dat hij alles deed. In verband met het bovenstaande wensen we te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wijzen erop dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in. We merken op dat er ook voor haar echtgenoot een terugnameverzoek aan de Duitse instanties werd gericht en dat de Duitse instanties ook voor hem op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor haar wordt een overdrachtsbesluit uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze binnenkort een afspraak heeft met een therapeut en het op mentaal vlak heel slecht gaat door de behandeling in Duitsland en hun problemen in Turkije. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een

overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). Volgens het AIDA-rapport zijn psychologische zorgen beschikbaar, maar kunnen er zich moeilijkheden voordoen op dit gebied, bijvoorbeeld lange afstand tot gespecialiseerde centra, wachttijden en taalbarrières (blz. 193-194). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

(...)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 "Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding". Behoudens artikel 5.12, §1 van de RvV-wet

dat betrekking heeft op de toepasselijke beroepstermijn, is *in casu* geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

2.2. Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet wordt het beroep van de verzoekende partij behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, *“houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel”*, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) en 22(1) van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4, 18, 20, 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Na een theoretisch betoog zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

1) De persoonlijke situatie van de eiseres

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de eiseres de kans kreeg om uitgebreid uit te leggen waarom zij besloot om Duitsland te verlaten.

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Mevrouw A. (...) en haar gezin door de overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Mevrouw A. (...) legt uit bij het persoonlijk onderhoud bij DVZ dat hij niet naar Duitsland terug kan omdat hij “er aan het eind niet goed werd behandeld en het niet menselijk was. Hij verklaarde dat ze er niet goed werden geholpen en ze ermee dreigden hen terug te sturen. Hij verklaarde dat ze zich al goed hadden geïntegreerd, maar hij moest stoppen met werken. Hij verklaarde dat ze de taal kenden en hun best deden. Hij verklaarde dat ze de hele tijd bang waren om te worden gedeporteerd en ze problemen hebben in Turkije.” (stuk 1, p. 2)

Bovendien moet de nadruk gelegd worden op de familiale situatie van verzoekster. Mevrouw A. (...) is de moeder van vier minderjarige kinderen. Het overdrachtbesluit schaft geen enkele informatie over de situatie van de kinderen zouden ze moeten terugkeren. Hierbij had verwerende partij de plicht om te analyseren of de hoger interest van het kind niet geschonden zou worden in geval van terugkeer naar Duitsland.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA rapport met betrekking tot Duitsland (update 2024, gepubliceerd in juni 2025) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Duitsland wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De beslissing houdt bovendien niet voldoende rekening met de specifieke elementen verbonden aan de situatie van de eiseres, zoals het feit dat hij geen toegang had tot een tolk tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Duitsland en de tekortkomingen met betrekking tot de procedure voor een volgend verzoek.

2) Algemene tekortkomingen in de asielprocedure in Duitsland

De asielprocedure in Duitsland vertoont ernstige tekortkomingen.

De laatste jaren neigt het Duitse migratiebeleid naar een strengere en meer restrictieve benadering van migranten door de opkomst van extreemrechts. Zo werd onder meer beslist om de financiële uitkeringen van migranten te verminderen:

“Asylum seekers in Germany will receive reduced welfare benefits next year, with monthly rates set to drop by 13 to 19 euros depending on age, living situation, and family status.

The Federal Ministry of Social Affairs published these new rates on Tuesday, as reported by the German paper Handelsblatt.

Under the updated Asylum Seekers Benefits Act, single individuals not living in shared housing will now receive 441 euros per month, down from the previous 460 euros. Couples in shared housing or collective accommodations will see their monthly payments fall from 413 to 397 euros, while rates for children, young people, and unmarried adults under 25 living with their parents will also decrease.

Although welfare benefits were significantly increased last year, the adjustments for 2024 align with the annual recalculations based on price and wage changes. Unlike social assistance and the citizen's

allowance, which remain stable under separate protections and cannot be reduced, reductions are allowed under the Asylum Seekers Benefits Act.”

Het AIDA rapport bevestigt dat de bijdragen effectief werden verlaagd vanaf 1 januari 2025, ondanks kritiek van NGO's.³

InfoMigrants waarschuwde over het migratiebeleid dat gevoerd wordt door de conservatieve Duitse partijen die campagne voeren voor de verkiezingen van 2025:

« Dans son programme électoral de 82 pages, l'Union promet un "gel immédiat de facto de l'immigration" en plus des contrôles frontaliers existants, que les deux partis veulent "prolonger aussi longtemps que nécessaire ».

Ce gel signifierait de refuser les personnes qui tentent d'entrer en Allemagne de manière irrégulière pour espérer y demander l'asile.

Dans le même temps, l'Union affirme que l'Allemagne continuera à remplir sa "responsabilité humanitaire" et à "accorder la protection et le séjour" à ceux qui "ont besoin de protection dans le cadre d'une solution de quota".

En d'autres termes, les conservateurs veulent imposer une limite au nombre de demandeurs d'asile en Allemagne. »

Uit het Human Rights Watch-rapport van 2025 blijkt dat de regering controversiële beslissingen nam om de wetten inzake uitzetting en asiel aan te scherpen:

“In 2024, political debates around asylum and deportation regulations in Germany resulted in controversial decisions.

In June, the government decided to tighten its deportation laws, whereby foreigners who make a single comment glorifying or approving of a terrorist crime on social media can be deported.

In August, for the first time since the Taliban took power in 2021, the government deported 28 individuals to Afghanistan, claiming they were all “convicted offenders who had no right to stay in Germany.” This decision came on the heels of a deadly knife attack in Solingen where the suspect was a rejected Syrian asylum seeker. Meanwhile, the implementation of the government’s special program to bring at-risk Afghans to Germany continued to face problems—with only 540 Afghans having arrived in Germany between October 2022 and July 2024.

Germany continued backsliding on the EU-Schengen principle of free internal movement when Interior Minister Nancy Faeser announced in September that temporary controls would be reintroduced at all land borders to “reduce irregular migration.” It had already instituted controls at borders to Switzerland, Poland, the Czech Republic, and Austria in October 2023.”

Er kan dus geconcludeerd worden dat Mevrouw A. en haar gezin een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

3) Tekortkomingen in de procedure voor een volgend verzoek tot internationale bescherming

Zoals vermeld werd het verzoek voor internationale bescherming in Duitsland geweigerd (stuk 3). Bijgevolg zou de eiseres bij terugkeer naar Duitsland een volgend verzoek moeten indienen.

De kansen op succes tijdens zo'n procedure zijn miniem:

“In 2024, a total of 21,194 subsequent protection applications were submitted to the German Federal Office for Migration and Refugees, and 26,292 decisions on subsequent applications. Among these decisions:

☐ 4,148 applications were deemed inadmissible.

☐ 3,217 applications received positive decisions (i.e., applicants were granted asylum or some form of protection).

☐ 18,917 applications were rejected or terminated for other reasons (e.g., inadmissibility or procedural issues).

Out of the 21,194 total subsequent applications in 2024, the success rate for positive decisions was approximately 15% (3,217 positive decisions out of 26,292 total decisions). Meanwhile, inadmissible applications comprised 16% of the total decisions (4,148 cases), with the majority of applications (around 72%) resulting in negative decisions or terminations.”

Bovendien zijn de rechten van de eiseres tijdens zo'n procedure ernstig ingeperkt:

“The legal status of applicants pending the decision on the admissibility of their subsequent application is not expressly regulated by law. It is generally assumed, though, that a removal order has to be suspended until the Federal Office has taken a decision on the commencement of a new asylum procedure. Accordingly, the stay of applicants is to be ‘tolerated’ (geduld) until this decision has been rendered. For secondary applications, the tolerated status is foreseen by law. However, a removal may proceed from the very moment that the Federal Office informs the responsible Foreigners’ Authority that a new asylum procedure will not be initiated. If an enforceable removal order already exists, a new removal order or other notification is not required to enforce

removal. The applicant may also be detained pending removal until it is decided that a subsequent or secondary asylum procedure is carried out.

The decision on admissibility of a subsequent or secondary application can be carried out without hearing the applicant. Internal BAMF guidelines state that such a hearing only needs to take place when this is

considered necessary to decide on the admissibility of the application. An example given is when the applicant has travelled to their country of origin in the meantime and puts forwards an individual persecution. However, a judgement by the Administrative Court of Berlin of October 2022 found that even though the BAMF has full discretion, there has to be evidence that it actually exercised discretion by considering reasons for or against conducting an interview. In a judgement of April 2022, the Administrative Court of Minden (North Rhine Westphalia) found that the BAMF has to conduct a hearing in principle, and has to provide a reasoning when it decided not to. Because such hearings often do not take place in practice, it is recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation.

Outcomes of the admissibility test and return procedure

(...)

In 2024, there was a key amendment concerning subsequent asylum applications with the introduction of the so-called Rückführungsverbesserungsgesetz (Law on Improving Deportation Procedures), supported by the SPD, FDP, and — with some exceptions — Bündnis 90/Die Grünen. The law, which came into effect on February 21, 2024, introduces significant changes to deportation practices, including expanded search powers and an extension of pre-deportation detention (Ausreisegewahrsam). Under the new §30 of the Asylum Act (AsylG), a subsequent asylum application can be deemed "manifestly unfounded" if the applicant has already undergone a further asylum procedure following a previous application. Additionally, § 71 AsylG now stipulates that if a subsequent application is filed solely to delay or obstruct deportation, or if a new application is submitted after a final rejection, deportation may proceed immediately, provided the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) confirms that no new grounds for protection exist. However, deportation must be suspended if the applicant files an appeal under § 80(5) of the Administrative Court Procedure Act

(Verwaltungsgerichtsordnung) until the court rejects the appeal or the appeal period under § 74(1) AsylG has expired. The purpose of this reform is to accelerate deportation procedures and reduce misuse of the asylum system, although it has attracted criticism from human rights organizations regarding potential risks to procedural fairness and protection standards.

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications. Since the appeal only pertains to the (in)admissibility decision, the court considers whether such decision was made lawfully, but not the merits of the asylum application as such. In contrast, if the BAMF decides to carry out a new procedure, this will usually be in the form of a 'regular procedure' and the applicant regains the status of asylum seeker, including access to reception conditions and including the other rights and obligations connected with this status."

Eiseres en haar gezin zullen dus, indien zij zou moeten terugkeren naar Duitsland, een asielprocedure doorlopen met weinig kans op succes, zonder dat er garanties zijn voor een eerlijke procedure, in strijd met artikelen 18 en 47 van het EU-Handvest. Verzoekster en zijn vier minderjarige kinderen en echtgenoot zullen bovendien het risico lopen om in een gesloten centrum vast te zitten of versneld uitgezet te worden, zonder grondige analyse van zijn nieuw verzoek om internationale bescherming.

4) Tekortkomingen in de opvangvoorzieningen

De opvangvoorzieningen in Duitsland voor asielzoekers vertonen ernstige tekortkomingen.

In het kader van een volgend verzoek, zou de eiseres zich in eerste instantie terecht komen in een "initial reception centre":

"In terms of the asylum procedure, the law does not distinguish between situations in which the applicant has left Germany following a negative decision and situations where they remained on the territory. Differences exist regarding reception however: all subsequent applications have to be lodged in the BAMF branch office which was responsible for the first application, but persons who have left and re-entered Germany are subject to the regular distribution procedure and are obliged to stay in initial reception centres (see Making and registering the application), whereas applicants who stayed in Germany and who are no longer required to stay in an initial reception centre usually do not have to go back to an initial reception centre for the duration of the procedure, unless their subsequent applications are dealt with in the 'accelerated procedure', but this type of procedure is only applied in a few branch offices of the BAMF (see Accelerated procedure)."⁸

Het AIDA rapport stelt vast dat de leefomstandigheden in dergelijke centra ondermaats zijn:

"There is no common standard for initial reception centres, although Federal States have laid down standards to varying degrees in regional legislation through the various State Reception Acts (Landesaufnahmegesetze) and in regulations and directives. Where no standards for the accommodation of asylum seekers exist, the Federal States often refer to other regulations, such as general 'sanitation plans' as they exist for other forms of communal accommodation (e.g., residential homes or homeless shelters).

(...)

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan.

Throughout 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine Westphalia but also big municipalities like Berlin and

Hamburg faced difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023. Despite the decrease in the number of asylum applications, occupancy rates remain high in these cities in 2024/early 2025. In Berlin, at the beginning of 2025, a total of 41,369 people were accommodated by the State Office for Refugee Affairs (LAF) (January 2024: 39,861 people). Of these, 33,530 people live in state-owned accommodations, 4,670 people are temporarily housed in the two arrival centres, and 3,169 people are staying in hostels and hotels. There are 3,907 available places, 2,554 of which are in Tegel. At the beginning of 2025, the occupancy rate thus lay at 91.37 % in Berlin. In Hamburg, the occupancy rate is approximately 95.09 %. In other parts of Germany, the situation seems to be improving, with occupancy rates dropping significantly in most other Federal States.

(...)

Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding. Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the "Königsteiner Schlüssel" to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m2 available for themselves. Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of nonfunctional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary, and local authorities have organised lightweight building constructions, originally intended for use until mid-2024 but since extended until mid-2026. Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.

(...)

More generally, studies published in 2020 have come to the conclusion that the accommodation in initial reception centres infringes upon children's' rights and constitutes a danger to their mental health. The spatial confinement, the experience of violence and removals, as well as the permanent uncertainty cause psychological stress and have a negative impact on children. Health care and psychosocial support provided for young refugees in the mass accommodations were described as worryingly inadequate for most of the facilities. The study of PROASYL and the Refugee Council Berlin support these findings. According to the study of 2022, especially the access to health care, access to adequate hygienic and other products such as strollers for toddlers are scarce.

The NGO 'Ärzte der Welt' (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as 'morbid' and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility."

Deze bovenstaande kritiek toont duidelijk aan dat de "initial reception centers" met systematische en fundamentele gebreken kampen.

Er kan dus geconcludeerd worden dat Mevrouw A. (...) en haar gezin een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

5) Toegang tot de medische hulp

Met betrekking tot haar gezondheid is Mevrouw A. (...) begonnen met een psychologische therapie. Ze heeft al twee afspraken gehad in het opvangcentrum te Gent (zie stuk 4). En 3de afspraak was vastgesteld en geannuleerd gelet op de vasthouding. Zij had evenals een afspraak in dermatologie gelet op een mogelijk alopecia (haaruitval), die ook een gevolg kan zijn van de stress.

Verzoekster heeft vier minderjarige kinderen waarvan de jongste in 2025 geboren is. Het is dus van fundamenteel belang dat de garantie bestaat dat verzoekster en haar familie toegang krijgen tot medische zorgen.

De beslissing biedt eiseres geen garanties tot een eerbiedig toegang tot medische hulp in Duitsland.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor migranten in Duitsland het onderwerp is van kritiek in het AIDA rapport:

"It has to be pointed out, however, that even in a Federal State like Brandenburg, where almost all municipalities are issuing health insurance cards, the policy does not apply to asylum seekers in initial reception centres, which fall under the responsibility of the Ministry of the Interior. Due to the recently extended obligation to stay in these centres, this affects many asylum seekers for a substantial amount of their asylum procedure

(see Obligation to stay in initial reception centres). This means that they cannot access a medical professional of their choice as they depend on the medical personnel present in the initial reception centres. While nurses are present daily in initial reception centres Eisenhüttenstadt and Doberlug-Kirchhain, medical doctors are only on site three days a week. A further practical problem reported is the fact that the medical staff is very restrictive in referring patients to medical specialists. This makes it almost impossible for asylum seekers to meet the legal requirements for the proof of medical conditions in asylum procedures, which explicitly requires a qualified certificate from a medical specialist.

Similarly, in Bavaria, access to health care is rendered extremely difficult for asylum seekers living in AnKER Dependancen. There is often no general practitioner in the Dependancen and residents have therefore to receive care in the main AnKER building, which can be located miles away. Moreover, the doctor present in an AnKER centre is usually a general practitioner and does not provide medical reports, while access to specialised doctors can only take place following a referral from the general practitioner. As seen above, this problem is not specific to AnKER centres, but also prevalent in other reception centres."

Er bestaat dus geen enkele garantie dat de eisere toegang zal krijgen tot effectieve medische hulp in Duitsland, wat nodig is.

Evenmin wordt er gegarandeerd dat de kinderen toegang zouden krijgen tot medische hulp.

Derhalve bestaat er een risico op schending artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de EU en 3 van het EVRM.

6) Toegang tot een tolk

Verzoekster meent dat er een risico bestaat dat er in geval van terugkeer een reëel risico bestaat dat zij geen toegang zal krijgen tot een tolk.

Het AIDA-rapport vermeldt voldoende elementen om te kunnen besluiten dat er structurele problemen zijn wat betreft de beschikbaarheid en de kwaliteit van de tolken in het kader van de asielprocedure in Duitsland. Tussen 2017 en 2022 werden er werden reeds 926 klachten ingediend bij de BAMF (de "Bundesamt für Migration und Flüchtlinge", de bevoegde autoriteit voor migratie en vluchtelingen) en er zijn geen indicaties dat dit in recente jaren verbeterde:

"Between 2017 and April 2018, more than 2,100 interpreters were declared unfit for further interpretation assignments by the BAMF, most of them apparently due to insufficient language skills. In 30 cases, interpreters were declared unfit because they were found to be in breach of the code of conduct. However, no re-assessment of the decisions where these interpreters were involved has taken place. In 2022, the BAMF received 77 notifications via its complaint management system that were classified as complaints. Between 2017 and February 2022, a total of 926 complaints were signalled to the BAMF via the same system. No information for the years 2023 or 2024 was available as of February 2025."

Er kan dus geconcludeerd worden dat de afwezigheid van een tolk wijst op structurele problemen binnen de asielprocedure in Duitsland.

7) Toegang tot onderwijs voor minderjarige kinderen

Mevrouw A. (...) legt de nadruk op het belang dat kinderen stabiliteit verkrijgen in hun dagelijks leven en in hun opleidingstraject.

Ter herinnering verzoekster en echtgenoot hebben vier minderjarige kinderen.

- A.M.F. (...) geboren op (...) 2014;
- A.B. (...) geboren op (...) 2016;
- A.M.M.A. (...) geboren op (...) 2021 en;
- A.D.A. (...) geboren op (...) 2025;
- Bestreden beslissing verwijst nergens naar het reëel risico dat boven het hoofd hangt van de minderjarige kinderen van verzoekster, namelijk geen toegang te krijgen tot onderwijs.

Het is dan ook van belang om de aandacht van u raad aan te trekken op het feit dat verzoekster en zijn familie hoogstwaarschijnlijk ofwel in een AnKER centrum gaan terecht komen ofwel een gesloten centrum bij terugkeer naar Duitsland.

Op basis van het recentste AIDA rapport blijkt het volgende betreffende toegang tot onderwijs voor kinderen in opvangcentra zoals AnKER:

"Access to education is particularly problematic in initial reception centres such as arrival and AnKER centres. Especially the lack of sufficient internet access and digital infrastructure in many reception centres, make it difficult to access education offers which have been moved online.¹³¹⁰ In 2016, an association of various NGOs (regional refugee councils, Federal Association for Unaccompanied Refugee Minors, Youth without Borders) started a campaign called 'School for all' (Schule für alle) to draw attention to the fact that children in many initial reception centres have only had very basic schooling and no access to the regular school system for the duration of their stay in these facilities (see Freedom of Movement: Obligation to Stay in Initial

Reception Centres). The Federal Ministry for Education and Research partly acknowledged the shortcomings and launched a programme to facilitate the early access to educational material. Along with the 'Foundation reading' (Stiftung Lesen) the Federal Ministry aims to distribute reading material to arrival centres to support children and their families in gaining access to the German language.¹³¹¹ Furthermore, NGOs have criticised the fact that access to education services is severely limited for asylum seekers above the age of 16, many of whom have not finished school in their countries of origin and therefore need access to the school system in order to gain a degree.¹³¹²

These problems continue to exist today. In 2021, the Leibniz Institute for Educational Trajectories started a comprehensive study called 'ReGES – Refugees in the German Educational System'.¹³¹³ The first preliminary findings suggest, that especially the regional differences in how and when access to the schooling system is granted for children seeking asylum highly impacts the participation opportunities of children.¹³¹⁴ The team of researchers identified four main factors which influence the educational participation. Whereas family and individual resources seem to play a minor role, external factors stemming from the regulatory system of the different Federal states predominantly determine participation in the educational system. Four factors have been identified as influential. First of all, the duration until school enrolment in Germany.¹³¹⁵ Half of all federal states exempt asylum-

seeking children from compulsory education until they have been assigned to a municipality (Hesse, Mecklenburg Vorpommern, Lower Saxony, North RhineWestphalia, Rhineland-Platinat, Saxony, Saxony Anhalt).¹³¹⁶ According to the study, this delays the start of school for one to two months. Second, the type of class attended and third, access to different types of schools is important. Here the preliminary data suggests that the more restricted children are in choosing their path in the educational system, the less chances of participating in the regular educational system they have. Here more research is required, according to the research team. Fourth, the flexibility of the school system on age-appropriate placement in school classes impacts the participation of asylum-seeking children in the educational system.¹³¹⁷ Problems with access to the education system have particularly been reported with regard to initial reception centres renamed as AnKER centres in Bavaria in 2018. The general policy foresees the provision inside the AnKER centres of both schooling for children aged 6-16 and professional school (Berufsschule) for persons aged 16-21. The AnKER centre in Regensburg is one of the only facilities allowing children up to the age of 16 to go to regular schools. This was originally only made possible because the authorities did not manage to build the necessary facilities on time, but has stayed that way. However, persons aged 16-21 are provided education in containers in the centre, not at school.¹³¹⁸

In the AnKER centre in Manching/Ingolstadt classes are provided within the facility. The classes mainly focus on German language, but also cover maths and other subjects. A certificate is provided upon completion of the course. However, asylum seekers do not undergo examinations at the end of the year since people stay for shorter periods. If an asylum seeker wishes to access regular schools, a test assessing their capacity to attend classes in regular schools is conducted, namely to assess German language level.¹³¹⁹ This was done following successful litigation in March 2018, when Manching/Ingolstadt was a 'transit centre', which led authorities to grant access to regular schools for six children from Kosovo, after an Administrative Court had decided that children from these centres with sufficient German language skills had the right to attend the regular school system.¹³²⁰ The problem of lack of access to the education system in initial reception centres may have been mitigated to a certain extent by the legal clarification, introduced in 2019, according to which the general maximum time-limit for a stay in initial reception centres is of six months for families with minor children. Because of this amendment, children should be housed in decentralised accommodation after a few months (possibly earlier than the maximum six-months time-limit allows), which should in turn result in them having access to regular schools at their new place of residence. By way of example, in Saxony the authorities have 'an established policy' of allocating families with school-age children to municipalities within three months.¹³²¹

The challenges faced by refugee children and adolescents are also structured by the structural deficits of the broader education system. In Saxony, for example, shortages of teachers, school places near accommodations, and specialised German-as-a-second-language (DaZ) instructors hinder access to education. This results in delayed German language acquisition, slower social integration, and increased anxiety and depression among refugee children.¹³²²

De vier minderjarige kinderen van verzoekster, waaronder een pasgeboren baby van 11 maanden oud, geboren op 7 juni 2025, zouden bij overdracht naar Duitsland hoogstwaarschijnlijk in een AnkEr-centrum terechtkomen. De oudste kinderen, M.F. (...) (11 jaar) en B. (...) (8 jaar), bevinden zich in een cruciale fase van hun schooltraject. M.M.A. (...) (3 jaar) gaat met zijn kleuteronderwijs starten. Een plaatsing in een AnkEr-centrum zou voor elk van hen betekenen dat toegang tot het reguliere schoolsysteem afhankelijk wordt van een taaltest, beperkt blijft tot onderwijs in containers binnen de faciliteit, en onderworpen is aan de grote regionale verschillen tussen de Duitse deelstaten.-

Dit houdt een reëel en concreet risico in op ernstige ontwrichting van hun onderwijs- en integratietraject, met mogelijke langdurige gevolgen voor hun sociale integratie. Het is dan ook des te schrijnender dat de bestreden beslissing dit aspect volledig onbesproken laat, en nalaat het belang van het kind af te wegen tegen de loutere toepassing van de Dublin reglement.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die hier niet werd aangekaart in bestreden beslissing.

Verwerende partij schendt minstens haar motivatieplicht.

8) Toegang tot onderwijs, met name Duitse taallessen, en de arbeidsmarkt

Verschillende aspecten moeten aangekaart worden betreffende de toegang tot taallessen, onderwijs en de arbeidsmarkt voor verzoekster die een volgend verzoek voor internationale bescherming zou moeten indienen in Duitsland.

In het AIDA rapport wordt het volgende vastgesteld betreffende toegang tot Duitse taallessen en onderwijs:

“Access to education in initial reception centres

Access to education is particularly problematic in initial reception centres such as arrival and AnkER centres. Especially the lack of sufficient internet access and digital infrastructure in many reception centres, make it difficult to access education offers which have been moved online.

(...)

Furthermore, NGOs have criticised the fact that access to education services is severely limited for asylum seekers above the age of 16, many of whom have not finished school in their countries of origin and therefore need access to the school system in order to gain a degree. These problems continue to exist today.

(...)

The challenges faced by refugee children and adolescents are also structured by the structural deficits of the broader education system. In Saxony, for example, shortages of teachers, school places near accommodations, and specialised German-as-a-second-language (DaZ) instructors hinder access to education. This results in delayed German language acquisition, slower social integration, and increased anxiety and depression among refugee children.

Vocational training and higher education

In legal terms, asylum seekers generally have access to vocational training. In order to start vocational training, they need an employment permit. However, the fact that asylum seeker's permission to stay (Aufenthaltsgestattung) are issued for a 6-month-period frequently renders access to vocational training impossible. Training contracts usually have to be concluded for a duration of two or three years. Hence potential employers are often hesitant to offer vocational training to asylum seekers since there is a considerable risk that the training cannot be completed if the asylum application is rejected. Studying at university is generally permitted for asylum seekers but hindered by practical difficulties. The Federal States' laws that regulate access to higher education do not impose any restrictions with regards to a foreigner's residence status.

Thus, asylum seekers with a permission to stay (Aufenthaltsgestattung) or tolerated stay (Duldung) legally have the same access to university as other foreigners. However, the higher education laws set requirements with regard to qualifications (university entrance qualification), knowledge of the German language and health insurance coverage, which are difficult to meet in practice for asylum seekers. Additionally, they are also not entitled to students' financial aid when in possession of a permission to stay (Aufenthaltsgestattung). However, Universities can reduce or defer the costs in individual cases.

(...)

Integration courses

(...)

At the end of November 2024, the German cabinet passed a new Integration Course Ordinance (IntV), introducing several cuts. The option to repeat courses has been largely removed, travel cost reimbursements are granted beyond a range of 5 km instead of 3 and only to a limited group of people, and special courses for youth, parents, and women will be discontinued. This has been criticised by several organisations working in the field of integration courses. While the passing of the federal budget had to be postponed after the premature ending of the government coalition in November 2024, during the provisional budget management the federal integration courses remain in place and continue on the basis of the new Integration Course Ordinance.”

Uit bovenstaande informatie wordt duidelijk dat de eiseres ernstige obstakels zal ondervinden wat betreft de toegang tot taallessen, onderwijs en uiteindelijk de toegang tot de arbeidsmarkt. Dit zal met de nieuwe regering geen verbetering kennen, zoals de recente wetswijzigingen aantonen. Verzoeksters integratie kan dus niet worden gegarandeerd in Duitsland.

Volgens het EHRM vormt dit een inbreuk op zijn recht op privéleven, zoals gegarandeerd door artikel 8 EHRM:

“46. Not every act or measure which adversely affects moral or physical integrity will interfere with the right to respect to private life guaranteed by Article 8. However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity (see CostelloRoberts v. the United Kingdom, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).

47. “Private life” is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, Dudgeon v. the United Kingdom, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; B. v. France, judgment of 25 March 1992, Series A no.

232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-I, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life.”

Hieruit volgt dat een terugkeer naar Duitsland, gezien de nadelige gevolgen voor het privéleven van de verzoekster – met name zijn persoonlijke ontwikkeling, een schending vormt van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest.

9) Pushbacks en non-refoulement praktijken

Verzoekster verklaart dat « er veel druk op hen werd uitgeoefend en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren.” (stuk 1, p. 3)

Er moet dus aandacht worden gevestigd op de praktijk van indirecte refoulement en de terugtrekkingsmaatregelen van de Duitse autoriteiten. Een onderzoek dat op 9 september 2024 werd uitgevoerd door “Medien Dienst Integratie” bracht de gevolgen van discriminatie van migranten aan het licht.

“Das Forschungsteam beobachtete, dass die dann erfolgten Beobachtungen und Kontrollen vor allem Personen treffen, die als (vermeintlich) migrantisch erkennbar sind. Jede erfolgreiche Kontrolle bestätigt zudem den Verdacht und die Auswahlkriterien: Das Verdachtsschema wird bekräftigt, während die Selektivität der Kontrolle und damit die Reflexion, was nicht in den polizeilichen Blick gerät, unberücksichtigt bleibt.”

(...)

Für Betroffene entstehen daraus diskriminierende Wirkungen: Sie sind mit einem größeren Aufgebot an Polizei konfrontiert, ihre Handlungsspielräume werden eingeschränkt und ihre Glaubwürdigkeit wird - unabhängig davon, wie sie sich in der konkreten Situation verhalten - pauschal in Zweifel gezogen.

(...)

Das Forschungsteam hat beobachtet, dass Polizeibeamte in ihrem Arbeitsalltag immer wieder auch moralische Werturteile treffen. Solche Werturteile erzeugen dann Diskriminierungen, wenn sie mit ethnischen Kategorien verbunden und begründet werden. Rassifizierende Werturteile sind nicht nur an sich diskriminierende Äußerungen, sondern können zudem im Arbeitsprozess diskriminierend wirken, wenn sie als Orientierung für die Verteilung von Aufmerksamkeit und Ressourcen herangezogen werden. (...) »

Vrije vertaling:

“Het onderzoeksteam zag dat de observaties en controles vooral mensen raakten die (vermoedelijk) herkenbaar waren als migrant. Elke succesvolle controle bevestigt ook het vermoeden en de selectiecriteria: het vermoedenschema wordt versterkt, terwijl de selectiviteit van de controle en daarmee de reflectie op wat niet onder de aandacht van de politie komt, buiten beschouwing blijft.

(...)

Voor de betrokkenen heeft dit discriminerende gevolgen: Ze worden geconfronteerd met een grotere politie-inzet, hun handelingsvrijheid wordt beperkt en hun geloofwaardigheid wordt – ongeacht hoe ze zich in de concrete situatie gedragen – algemeen in twijfel getrokken.

(...)

Het onderzoeksteam heeft gezien dat politieagenten in hun dagelijkse werk steeds weer morele waardeoordelen vellen. Dergelijke beoordelingen leiden tot discriminatie wanneer ze worden gekoppeld aan en gemotiveerd door etnische categorieën. Racistische beoordelingen zijn niet alleen op zichzelf discriminerende uitspraken, maar kunnen ook discriminerend werken in het werkproces wanneer ze worden gebruikt als leidraad voor de verdeling van aandacht en middelen. (...)”

Het EHRM erkende in een recent arrest dat Duitsland met deze praktijken artikelen 8 en 14 van het EVRM schenden.

Daarnaast laat het laatste AIDA rapport zien dat Duitsland geen voorbeeldige leerling is als het gaat om pushback praktijken. Duitsland speelt met de grens van wat acceptabel is als het gaat om grenscontroles. De laatste jaren hebben de Duitse autoriteiten de grenscontroles in bijzondere mate uitgebreid met het oog op het onderdrukken van “illegale migratie”. Ngo’s die ter plaatse aanwezig zijn, benadrukken dat deze maatregelen bestaande wetten te overtreden en kunnen leiden tot afwijzingen van asielzoekers die effectief bescherming nodig hebben:

“The law states that asylum seekers who apply for asylum at the border have to be referred to an initial reception centre for asylum seekers. However, entry into the territory has to be refused if a migrant reports at the border without the necessary documents for legal entry and if an immediate removal to the neighbouring country (as Safe Third Country) is possible.

Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border – which is defined

as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Law on the Federal Police (based on the Schengen Borders Code) – they have not necessarily entered the territory, and it is possible that a removal to

the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point without an examination of which country is responsible for examining the asylum application. In 2023, border control authorities detected a total of 127,549 persons entering Germany irregularly, out of which 56,985 were also asking for asylum.

This means that in 2023, approximately 44.7% of the 127,549 people who entered Germany irregularly also applied for asylum. This shows a significant gap between arrivals and claims for asylum. The party The Left and NGOs assume illegal push backs by the Federal Police by ignoring the claim for asylum expressed by arriving people. They highlight that this correlates directly with rising stationary border controls and a tense climate in society. The Federal Government does not detect any illegal handling by the Federal Police in the official documentation and thus rejects the accusation. Similarly, the BAMF stresses that there is no evidence that the reason for the difference between arrivals and claims for asylum is due to illegal pushbacks by the Federal Police. In the first six months of 2024, 42,307 irregular entries were recorded in Germany. Of these, 9,672 individuals applied for asylum, representing 22.9%. In the second half of 2024, 40,608 irregular entries were recorded leading to a total of 82,916 irregular entries in 2024. Of those, 14,846 applied for asylum, representing 17.9%. This marks a significant decrease compared to 2023, when 44.7% of those who entered irregularly also applied for asylum. In 2023, 35,618 persons were removed to neighbouring countries after a refusal of entry (Zurückweisung); out of these, 11,476 persons were removed to Austria. During the first six months of 2024, the number of refusals of entry stood at 21,661 individuals.

Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria since 2015. On 16 October 2023, controls were also introduced at the border with Poland, the Czech Republic and Switzerland and were extended again in December 2023 and March 2024. In September 2024, Germany expanded its temporary internal border controls to all land borders, including France, Luxembourg, the Netherlands, Belgium, and Denmark, in addition to existing controls with Austria, Switzerland, Czech Republic, and Poland. The temporary imposition of border controls at the internal Schengen borders must follow the requirements of Articles 25 et seq. of the Schengen Borders Code. These European legal provisions always require a serious threat to public order or internal security to allow the use of temporary internal border controls, which can in any case only be for a limited period and as a measure of last resort. Effective from 16 September 2024, according to the Federal Ministry of the Interior and Community, these measures, approved for six months, aim to bolster internal security and reduce irregular migration, allowing German authorities to conduct checks and return individuals as per European and national law. Federal Minister Nancy Faeser emphasised the controls as essential to safeguarding against threats from Islamist terrorism and serious cross-border crime, noting the over 30,000 rejections at the eastern and southern borders since October 2023. The Federal Police, supported by increased staffing and resources, has been managing both fixed and mobile checks, adapting locations and timing to counter smuggling routes. The expanded internal border controls to all land borders have received extensive criticism by NGOs and academics. Pro Asyl, for example, has criticised Germany's expanded border controls, arguing they risk violating existing laws and could lead to frequent rejections of asylum seekers who need protection. Legal scholars contend the measures are not only legally questionable but also ineffective, suggesting they serve more as a blanket approach to migration rather than a targeted security response as allowed under the Schengen Borders Code. Concerns are growing that Germany's actions could undermine the European integration project by prompting other countries to reinstate internal borders, which could weaken mutual trust within the EU."

Het relaas van verzoekster wordt dan ook bevestigd door de bovengenoemde bronnen.

10) Discriminatie

De eiseres wenste onder meer Duitsland te verlaten omdat zij er op het einde van zijn procedure slecht behandeld werd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het enkele feit dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet toelaat om te concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat overheidsdiensten van Duitsland niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden.

Het AIDA rapport stelt echter duidelijk dat de veiligheid van asielzoekers en vluchtelingen niet gegarandeerd kan worden in Duitsland omwille van gewelddadige aanvallen:

"In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. Since 2020, the number of attacks on refugees and asylum seeker accommodations has been increasing. Although the number of attacks on accommodation centres had slightly lowered in 2023, in 2024, authorities recorded 218 politically motivated attacks against refugee and asylum seeker accommodations. This marked a 22% rise compared to previous years. Among these, 28 attacks were classified as violent, including aggravated assaults and arson. Most of these attacks are classified as racially motivated crimes. Furthermore, there were 1,905 recorded attacks against migrants away from accommodation centres in 2024, including 237 classified as violent. This number is still preliminary at the time of writing of this report (March 2025) and is expected to continue to rise, as numerous records from the fourth quarter are likely to be submitted later. In 2023, the number of politically motivated crimes against refugees in the third quarter tripled retrospectively due to late reports, with a final number of 2,450 recorded criminal offences. Xenophobic sentiments have further increased following a deadly Christmas market attack in Magdeburg on December 20, 2024, as well as four other violent attacks in 2024. These attacks have led to the further stigmatisation of migrants in public debate,

and the topic of migration dominated the election campaign in the beginning of 2025. By the end of January 2025, the Ministry of the Interior recorded 20 criminal incidents related to the attack in Magdeburg and involving individuals without German citizenship, most of them in the city itself."

Human Rights Watch bevestigt dit en rapporteert dat er een recordaantal politiek gemotiveerde misdrijven plaatsvonden in 2024, met een aanzienlijke stijging van het aantal aanvallen op migranten en asielzoekers:

"Mainstream political parties failed to forcefully counter, and even indulged, far-right, racist, anti-migrant narratives. Meanwhile, racialized communities felt unsafe with the far-right gaining more political power.

In January, the investigative journalist group Correctiv revealed that members of the AfD had met with far-right extremists in Berlin-neighborhood Potsdam in November 2023 to discuss plans to "remigrate," i.e. deport, immigrants and "non-assimilated citizens." In reaction, for weeks, hundreds of thousands of people across the country took to the streets in anti-AfD protests. The party nonetheless made important electoral gains later in the year.

Official statistics published in May showed a new record high of registered politically motivated crimes, including a significant increase in attacks targeting housing for migrants and asylum seekers. Among the total of 60,028 crimes, right-wing motivated crimes rose by 23 percent in 2023 compared to 2022 (from 23,493 to 28,945).

Since October 7, 2023, civil society groups warned that anti-Muslim hate violence and racism were on the rise, documenting a total of 1,926 cases for 2023—a 114 percent increase compared to 2022. These numbers were mirrored in official statistics of "anti-Islamic" crimes, which showed a 140 percent increase in 2023 compared to 2022, with a total of 1,464 registered cases.

At the same time, antisemitic attacks drastically rose after October 7. The government registered a total of 5,164 antisemitic crimes in 2023—a 96 percent increase over 2022 (2,641).

In July, an independent study by the German Center for Integration and Migration Research examined how racism has been treated in mainstream media in the past 30 years, finding that, while there has been increased sensitization around racism, coverage focused on individual cases of racism rather than systemic racism in Germany."

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de risico's gerelateerd aan discriminatie en racisme op grote schaal spelen en de bestreden beslissing dit onterecht minimaliseert. Eiseres is van mening dat de constante discriminatie een schending van artikelen 8 en 14 EVRM en artikel 18, 20 en 21 van het EU-Handvest uitmaakt.

De eiseres veiligheid zal bovendien niet kunnen worden gegarandeerd indien hij moet terugkeren naar Duitsland. Bijgevolg bestaat er een risico op schending artikel 4 van de EU-Handvest en 3 van het EVRM.

11) Conclusie

Kortom, de combinatie van de vermelde elementen tonen aan dat terugzending van eiseres naar Duitsland ontegenzeggelijk het risico zou inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat eiseres toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Duitsland "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de eiseres naar dat land.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard."

3.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 18(1) en 22(1) van de Dublin III-Verordening schendt. Tevens verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet waarom er sprake zou zijn van machtsafwending en/of machtsoverschrijding.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) in werking getreden.

Artikel 84.2 van de AMMR bepaalt:

“2. Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór [12 juni] 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria”

Zoals blijkt uit punt 1.1. dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 april 2026, aldus voor 12 juni 2026.

Het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat wordt beoordeeld conform de Dublin III-Verordening.

3.6. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 17 (1) van dezelfde Verordening bepaalt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

3.7. De verzoekende partij betwist niet dat zij op 25 april 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland waardoor de Duitse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-Verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij betwist evenmin dat zij in Duitsland naar aanleiding van dit verzoek een negatieve beslissing kreeg.

Zij is echter van mening dat de verwerende partij niet alleen het AIDA-rapport slechts gedeeltelijk heeft gelezen maar dat zij bovendien geen rekening heeft gehouden met de recente informatie die op systematische tekortkomingen in het opvangsysteem van asielzoekers in Duitsland wijzen en dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Duitsland stelselmatig tekortschieten, hetgeen een risico van onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in geval van terugkeer naar dat land.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Duitsland, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 15 april 2024 en gezien de Duitse autoriteiten zich op 16 april 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het

Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeer in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.9. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Duitsland voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

3.10. Gelet op wat er in de uitgebreide bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Duitsland deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Duitsland van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport *“Asylum Information Database – Country Report Germany”* – 2024, laatste update juni 2025 (hierna: het AIDA-rapport).

3.11. Vooreerst betoogt de verzoekende partij, betreffende haar persoonlijke situatie, dat niet blijkt dat zij uitgebreid de kans kreeg om uit te leggen waarom zij besloot Duitsland te verlaten. Zij benadrukt haar familiale situatie, namelijk dat zij moeder is van vier minderjarige kinderen, dat de overdrachtsbeslissing geen enkele informatie verschaft over de situatie van de kinderen indien ze moeten terugkeren, dat de verwerende partij de plicht heeft om te analyseren dat het hoger belang van het kind niet wordt geschonden in geval van terugkeer naar Duitsland. Zij meent dat de beslissing bovendien niet voldoende rekening houdt met de specifieke elementen van haar situatie, zoals het feit dat zij geen toegang had tot een tolk tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming in Duitsland en tekortkomingen met betrekking tot de procedure voor een volgend verzoek.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet uitgebreid de kans kreeg om uit te leggen waarom zij besloot Duitsland te verlaten, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij tijdens het Dublin-interview werd gevraagd *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* en zij hierop antwoordde *“Ze hebben ons slecht behandeld in DE. Ze oefenden heel veel druk uit op ons en dreigden ons telkens om ons te deporteren. Het gaat hierdoor*

mentaal heel slecht met ons. We waren bang in DE. Ze hebben ons niet menselijk behandeld." (administratief dossier, stuk nr. 63, Verklaring DVZ, nr. 39). Nergens uit blijkt dat zij nog andere verklaringen wou afleggen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet welke elementen, die nog niet door de verwerende partij gekend waren, zij nog naar voren had wensen te brengen.

In zoverre zij zou wijzen op haar familiale situatie, namelijk dat zij moeder is van vier minderjarige kinderen en meent dat de bestreden beslissing geen enkele informatie verschaft over de situatie van de kinderen indien ze moeten terugkeren, dat de verwerende partij de plicht heeft om te analyseren dat het hoger belang van het kind niet wordt geschonden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de familiale situatie van de verzoekende partij. Zo wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en verklaarde vier minderjarige kinderen te hebben, allen met huidige verblijfplaats in België en zij allen samen in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Er wordt tevens op gewezen dat er ook voor haar echtgenoot een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zij ook voor haar instemden op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening en er ook voor hem een overdrachtsbesluit werd uitgevaardigd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele informatie verschaft over de situatie van de kinderen indien ze moeten terugkeren en dat de verwerende partij de plicht heeft om te analyseren dat het hoger belang van het kind niet wordt geschonden in geval van terugkeer naar Duitsland, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zelf geen concrete omstandigheden heeft aangehaald specifiek met betrekking tot haar kinderen die zich zouden verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Voorts zijn er ook geen aanwijzingen, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij omwille van omstandigheden die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van de verzoekende partij niet zonder meer kon stellen dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken, dat asielzoekers recht hebben op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en alle voordelen genieten van zodra zijn een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen en dat erkend kan worden dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang, doch dat zij van oordeel is dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening worden overgedragen per definitie belanden in een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er met bepaalde relevante omstandigheden betreffende haar minderjarige kinderen – op individueel vlak of in het kader van de procedures om internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland – door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden of hierover ten onrechte niet werd over gemotiveerd.

Waar zij nog betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij geen toegang had tot een tolk tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming in Duitsland, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit niet heeft aangegeven tijdens haar Dublin-interview, zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien blijkt niet welk belang de verzoekende partij heden nog heeft bij dit betoog nu haar echtgenoot verklaarde, tijdens het Dublin-interview, *"We kennen de taal"* (administratief dossier, stuk nr. 62, Verklaring DVZ, nr. 39).

Betreffende haar betoog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de tekortkomingen met betrekking tot de procedure voor een volgend verzoek, verduidelijkt zij in het onderdeel *"De persoonlijke situatie van de eiser"* niet met welke tekortkomingen de verwerende partij in dit licht ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Een dergelijk vaag betoog is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij gaat verder in het verzoekschrift nog in op dit element, zodat de Raad dienstig kan verwijzen naar de bespreking *infra* hieromtrent.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante specifieke elementen van haar situatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.12. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het AIDA-rapport met betrekking tot Duitsland slechts gedeeltelijk gelezen heeft en bovendien geen rekening houdt met recente informatie die op

systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Duitsland wijzen, dat de beslissing van de verwerende partij als niet voldoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

De verzoekende partij gaat vervolgens over tot het bekritisseren van de asielprocedure en opvang- en onthaalvoorzieningen in Duitsland voor verzoekers om internationale bescherming en meer specifiek voor Dublin-terugkeerders.

3.13. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de asielprocedure in Duitsland ernstige tekortkomingen vertoont, dat de laatste jaren Duitsland neigt naar een strengere en meer restrictieve benadering van migranten door de opkomst van extreemrechts, dat onder meer werd beslist om de financiële uitkeringen voor migranten te verminderen, dat het AIDA-rapport bevestigt dat de bijdragen effectief werden verlaagd vanaf 1 januari 2025, ondanks de kritiek van NGO's, dat InfoMigrants waarschuwt over het migratiebeleid dat gevoerd wordt door de conservatieve Duitse partijen die campagne voeren voor de verkiezingen van 2025, dat uit het rapport van Human Rights Watch (hierna: HRW) van 2025 blijkt dat de regering controversiële beslissingen nam om de wetten inzake uitzetting en asiel aan te scherpen, dat er dus kan geconcludeerd worden dat zij en haar gezin een reëel risico lopen op een blootstelling aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Door louter op algemene wijze te verwijzen naar een strengere en meer restrictieve benadering van migranten door de opkomst van extreemrechts, een beslissing om de financiële uitkeringen voor migranten te verminderen en beslissingen om de wetten inzake uitzetting en asiel aan te scherpen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven *“In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. (...) We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. (...) Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. (...) dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.”*

Het loutere gegeven dat het Duitse asielbeleid verstrengd zou zijn, maakt ook niet dat Duitsland zich niet meer aan zijn internationale verplichtingen zou houden of dat de verzoekende partij er hoe dan ook een onmenselijke of vernederende behandeling te wachten staat.

3.14. Betreffende *“Tekortkomingen in de procedure voor een volgend verzoek tot internationale bescherming”* betoogt de verzoekende partij dat haar verzoek in Duitsland werd geweigerd, dat zij aldus een volgend verzoek moet indienen bij een terugkeer naar Duitsland, dat de kansen op succes echter miniem zijn tijdens zo'n procedure, dat bovendien de rechten van verzoekers tijdens zo'n procedure ernstig worden ingeperkt, dat zij en haar gezin dus, indien zij dienen terugkeren, een asielprocedure zullen doorlopen met weinig kans op succes en zonder dat er garanties zijn voor een eerlijke procedure, in strijd met de artikelen 18 en 47 van het Handvest. Zij betoogt dat zij en haar vier minderjarige kinderen en echtgenote het risico zullen lopen om in een gesloten centrum vast te zitten of versneld uitgezet te worden, zonder grondige analyse van het nieuw verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het bestreden overdrachtsbesluit rekening hield met de eerdere afwijzing in Duitsland van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Met haar kritiek kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan het wettig karakter van de volgende motivering hierover in de bestreden beslissing:

“De Duitse instanties stemden op 16.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule”.

Het staat verder niet ter discussie dat de Duitse autoriteiten zijn gebonden door de Europese regelgeving inzake asiel- en migratie en dat dit onder meer impliceert dat zij de regels inzake de behandeling van volgende verzoeken om internationale bescherming dienen te respecteren. De verzoekende partij verduidelijkt door te wijzen op de kritische bemerkingen niet welke regels geschonden worden door de Duitse autoriteiten.

Bovendien, door louter te wijzen op de kritische opmerkingen omtrent een volgend verzoek om internationale bescherming in het AIDA-rapport, waarmee de verwerende partij aldus rekening heeft gehouden bij haar beoordeling, toont de verzoekende partij opnieuw niet aan dat de verwerende partij op foutieve, incorrecte of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest heeft gemotiveerd: *“De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. (...) In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. (...) We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. (...) dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.”*

De Raad wenst er nog op te wijzen dat het niet is omdat de verzoekende partij een reeds verworpen verzoek om internationale bescherming heeft in Duitsland, dat de tweede aanvraag geen onafhankelijk onderzoek of een negatieve uitkomst zal kennen. Alleszins hangt de wettigheid van een overdracht niet af van de slaagkansen van een nieuw verzoek om internationale bescherming.

3.15. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de opvangvoorzieningen in Duitsland voor asielzoekers ernstige tekortkomingen vertonen, dat in het kader van een volgend verzoek zij terecht zou komen in een 'initial reception centre' en dat het AIDA-rapport vaststelt dat de leefomstandigheden in dergelijke centra ondermaats zijn.

Met haar betoog en haar verwijzingen in het verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft gesteld *"AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 155). Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 154). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen toegang kregen tot opvang ten gevolge van een gebrek aan capaciteit (blz. 175). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen."*

Uit het loutere betoog dat het AIDA-rapport aantoont dat de 'initial reception centers' met systematische en fundamentele gebreken kampen, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de vaststellingen van de verwerende partij, doch slaagt zij er door louter bepaalde paragrafen uit het rapport te citeren niet in deze te weerleggen.

Te meer daar noch in de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde paragrafen, noch in het AIDA-rapport in het geheel, problemen met de opvang- en levensomstandigheden in het 'centre for the first admittance' (*"Erstaufnahmeeinrichtung"*) in LAB Oldenburg, het centrum waarnaar de verzoekende partij en haar gezin zich dienen te begeven (administratief dossier, stuk nr. 56), naar voren komen.

3.16. De verzoekende partij betoogt, betreffende haar gezondheidstoestand, dat zij begonnen is met psychologische therapie, dat zij al twee afspraken gehad heeft in het opvangcentrum te Gent en er een derde afspraak werd vastgesteld, doch geannuleerd gelet op de vasthouding, dat zij ook een afspraak in dermatologie had, gelet op een mogelijk alopecia (haaruitval), die ook gevolg kan zijn van stress.

Daarnaast wijst de verzoekende partij er nogmaals op dat zij vier minderjarige kinderen heeft, waarvan de jongste geboren is in 2025, dat het dus van fundamenteel belang is dat de garantie bestaat dat zij en haar familie toegang krijgen tot medische zorgen, dat de beslissing haar geen garanties biedt tot eerbiediging van toegang tot medische hulp in Duitsland, dat er bovendien moet opgemerkt worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor migranten in Duitsland het onderwerp is van kritiek in het AIDA-rapport, dat er dus geen enkele garantie bestaat dat zij toegang zal krijgen tot effectieve medische hulp in Duitsland, wanneer dat nodig zou zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont haar minderjarige kinderen, medische zorgen behoeven, zodat niet blijkt waarom voor haar minderjarige kinderen er garanties nodig zijn dat zij toegang zullen krijgen tot medische zorgen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld – dit wordt in wezen ook niet betwist – dat de verzoekende partij verklaarde dat ze binnenkort een afspraak had met een therapeut en dat het op mentaal vlak heel slecht gaat door de behandeling in Duitsland en hun problemen in Turkije, doch dat in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten *"dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest."*

Bovendien herhaalt de verzoekende partij enkel dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt, doch weerlegt zij, door enkel te citeren uit het rapport waarmee ook de verwerende partij rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en door te wijzen – ondersteund door bewijsstukken – op het feit dat zij opgevolgd wordt of zou moeten worden door een psychologisch therapeut en dermatoloog, geenszins volgende motieven:

“Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). Volgens het AIDA-rapport zijn psychologische zorgen beschikbaar, maar kunnen er zich moeilijkheden voordoen op dit gebied, bijvoorbeeld lange afstand tot gespecialiseerde centra, wachttijden en taalbarrières (blz. 193-194). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.”

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de door haar benodigde zorgen voor haar niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Duitsland.

3.17. De verzoekende partij meent ook dat er een risico bestaat dat zij in geval van terugkeer geen toegang zal krijgen tot een tolk, dat het AIDA-rapport voldoende elementen vermeldt om te kunnen besluiten dat er structurele problemen zijn wat betreft de beschikbaarheid en de kwaliteit van de tolken in het kader van de asielprocedure in Duitsland en dat er dus geconcludeerd kan worden dat het recentste AIDA-rapport wijst op structurele problemen binnen de asielprocedure in Duitsland.

De Raad herhaalt dat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog nu haar echtgenoot verklaarde, tijdens het Dublin-interview, “We kennen de taal” (administratief dossier, stuk nr. 62, Verklaring DVZ, nr. 39).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de informatie die de verzoekende partij citeert betrekking heeft op tolkenproblemen tot en met 2022. Hieruit kunnen bezwaarlijk structurele problemen binnen de asielprocedure in Duitsland midden 2026 afgeleid worden.

3.18. De verzoekende partij bekritiseert voorts de toegang tot onderwijs voor haar minderjarige kinderen en stelt dat het belang van de kinderen stabiliteit te verkrijgen in hun dagelijks leven en in hun opleidingstraject benadrukt moet worden, dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar een risico dat de kinderen geen toegang tot onderwijs krijgen, dat zij hoogstwaarschijnlijk met hun vier minderjarige kinderen, waaronder een baby van 11 maanden, ofwel in een AnKER centrum gaan terecht komen bij een terugkeer naar Duitsland of in een gesloten centrum. De verzoekende partij betoogt dat haar oudste kinderen zich in een cruciale fase bevinden van hun schooltraject en dat het derde kind met zijn kleuteronderwijs gaat starten, dat een plaatsing in een AnKER-centrum voor elk van hen zou betekenen dat de toegang tot het reguliere schoolsysteem afhankelijk wordt van een taaltest en beperkt blijft tot onderwijs in containers binnen de faciliteit en onderworpen aan grote regionale verschillen. Zij meent dat dit een reëel en concreet risico inhoudt op ernstige ontwrichting van hun onderwijs- en integratietraject, met mogelijke langdurige gevolgen voor hun sociale integratie, dat het dan ook des te schrijnender is dat de bestreden beslissing dit aspect volledig onbesproken laat en nalaat het belang van het kind af te wegen tegen de loutere toepassing van de Dublin III-Verordening, dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die hier niet werd aangekaart in bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst op de kritische bemerkingen in het AIDA-rapport met betrekking tot toegang tot onderwijs voor kinderen die in een initieel opvangcentrum verblijven, maar uit het AIDA-rapport blijkt dat in beginsel alle kinderen in Duitsland recht hebben op onderwijs, ongeacht hun status. Er wordt wel vastgesteld dat toegang tot onderwijs in initiële opvangcentra problematisch kan zijn, maar dat dit varieert naargelang het opvangcentrum en dat sinds 2019 gezinnen met minderjarige kinderen al na enkele maanden (en niet later dan zes maanden) verhuisd worden naar een gedecentraliseerde accommodatie waardoor zij toegang hebben tot scholen in hun nieuwe verblijfplaats (p. 187-188).

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar kinderen, waarvan niet blijkt dat zij al niet in Duitsland naar school zijn gegaan, geen toegang meer zullen hebben tot onderwijs in Duitsland. Dat een nieuwe inschrijving mogelijks enige tijd kan duren doet aan deze vaststelling geen afbreuk en laat niet toe vast te stellen dat er in Duitsland sprake is van structurele tekortkomingen derwijze dat Duitsland zijn internationale verplichtingen niet nakomt.

De verzoekende partij voerde en voert geen concrete individuele elementen aan waaruit zou blijken dat haar kinderen de toegang tot onderwijs in Duitsland zouden worden ontzegd.

Er blijkt aldus niet, op vlak van toegang tot onderwijs in Duitsland, dat er omstandigheden zijn betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij of indicaties die kunnen wijzen op structurele tekortkomingen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd.

3.19. Betreffende de toegang tot onderwijs, met name Duitse taallessen en de arbeidsmarkt, wijst de verzoekende partij op verschillende aspecten voor verzoekers die een volgend verzoek om internationale bescherming zouden moeten indienen in Duitsland, waarbij zij citeert uit het AIDA-rapport. Zij meent dat uit de door haar geciteerde tekst blijkt dat zij ernstige obstakels zal ondervinden wat betreft toegang tot taallessen, onderwijs en uiteindelijk de toegang tot de arbeidsmarkt, dat dit met de nieuwe regering geen verbetering zal kennen zoals blijkt uit de recente wetswijzigingen, dat haar integratie dus niet kan worden gegarandeerd in Duitsland.

De kritiek van de verzoekende partij betreffende de toegang tot Duitse taallessen en integratiecursussen is *in casu* niet dienstig daar haar echtgenoot verklaarde dat zij de taal kennen in Duitsland en dat zij zich al goed hebben geïntegreerd. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet dat zij een bepaalde (beroeps)opleiding of bepaalde studies wenst te volgen, noch minder op welke wijze uit het bestaan van eventuele gebreken in de toegang tot volwassenonderwijs zou blijken dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Voorts leest de Raad in de door de verzoekende partij geciteerde paragrafen geen informatie waaruit zou blijken dat er sprake is van obstakels in de toegang tot de arbeidsmarkt.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat uit de informatie zou blijken dat er voor haar bij een terugkeer naar Duitsland belemmeringen zouden bestaan voor haar persoonlijke ontwikkeling.

3.20. Betreffende 'pushbacks en non-refoulement' praktijken stelt de verzoekende partij dat zij verklaarde dat er veel druk op hen werd uitgeoefend en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren, dat er dus aandacht moet gevestigd worden op de praktijk van indirecte refoulement en de terugtrekkingsmaatregelen van de Duitse autoriteiten, dat een onderzoek werd uitgevoerd die de gevolgen van discriminatie van

migranten aan het licht bracht. Zij wijst erop dat het EHRM in een recent arrest erkende dat Duitsland met deze praktijken de artikelen 8 en 14 van het EVRM schendt, dat daarnaast het laatste AIDA-rapport laat zien dat Duitsland geen voorbeeldige leerling is als het gaat om pushback praktijken, dat Duitsland speelt met de grens van wat acceptabel is als het gaat om grenscontroles, dat de laatste jaren de Duitse autoriteiten de grenscontroles in bijzondere mate hebben uitgebreid met het oog op onderdrukken van 'illegale migratie', dat de ngo's die ter plaatse aanwezig zijn benadrukken dat deze maatregelen bestaande wetten overtreden en kunnen leiden tot afwijzingen van asielzoekers die effectief bescherming nodig hebben. Zij meent dat haar relaas dan ook wordt bevestigd door de genoemde bronnen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing die ingaan op de verklaringen van de verzoekende partij dat zij verklaarde dat er veel druk op hen werd uitgeoefend en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren en die luiden als volgt: *"De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden."*

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat ze een negatieve beslissing kregen in Duitsland en er veel druk op hen werd uitgeoefend in Duitsland en dat ze er steeds mee dreigden hen te deporteren. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schallast, "Country Report: Germany – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier)."

Betreffende de *pushbacks* en indirect refoulement, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, duidelijk naar voren komt dat zij wel degelijk in Duitsland verzoek om internationale bescherming heeft kunnen indienen.

Verder dient de Raad vast te stellen dat het betoog betreffende de *pushbacks* en grenscontroles niet dienstig is. De verzoekende partij zal als Dublinterugkeerder blijken het terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten aan hen worden overgedragen worden in "*Hannover (HAJ), Bremen (BRE) at the airport am Flughafen Hamburg*" (Hannover (HAJ), Bremen (BRE) op de luchthaven van Hamburg (HAM)) (administratief dossier, stuk nr. 56).

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, kan op p. 81 van het AIDA-rapport gelezen worden: "*There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany*" (Er zijn geen meldingen van Dublinterugkeerders die moeilijkheden ondervonden bij het opnieuw doorlopen van een asielprocedure of die andere problemen ondervonden nadat ze naar Duitsland waren overgebracht).

De situatie van de verzoekende partij bij overdracht aan Duitsland verschilt van deze van de personen die illegaal de grens oversteken, nu zij – met goedkeuren van de Duitse autoriteiten – zal worden overgedragen aan Duitsland in het kader van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij riskeert dan ook geen *pushback* aan de grens van Duitsland, minstens reikt zij geen elementen aan die wijzen op het tegendeel.

Er blijkt dus niet dat de verwijzing naar deze aangehaalde landeninformatie relevant is in de situatie van de verzoekende partij of in haar situatie vermag een reëel risico op behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest aan te tonen.

Waar de verzoekende partij wijst op en citeert uit een onderzoek van 'Medien Dienst Integratie' van 9 september 2024 blijkt niet geheel duidelijk wat de verzoekende partij hiermee tracht aan te tonen. Het gaat om het viseren van migranten door de Duitse politie bij observaties en controles wat discriminerende gevolgen kan hebben, doch de verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze dit zou aantonen dat er een risico bestaat op indirect refoulement. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar het arrest *Basu t. Duitsland* van 18 oktober 2022 van het EHRM. Betreffende het risico geconfronteerd te worden met discriminatie, verwijst de Raad naar de onderstaande uiteenzetting.

3.21. De verzoekende partij wijst er tot slot nog op dat zij Duitsland onder meer wenste te verlaten omdat zij er op het einde van haar procedure slecht behandeld werd, dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet toelaat om te concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat overheidsdiensten van Duitsland niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden, dat het AIDA-rapport echter duidelijk stelt dat de veiligheid van asielzoekers en vluchtelingen niet gegarandeerd kan worden in Duitsland omwille van gewelddadige aanvallen, dat HRW dit bevestigde en rapporteert dat er een recordaantal politiek gemotiveerde misdrijven plaatsvonden in 2024, met een aanzienlijke stijging van het aantal aanvallen op migranten en asielzoekers, dat duidelijk blijkt dat risico's gerelateerd aan discriminatie en racisme op grote schaal spelen en de bestreden beslissing dit onterecht minimaliseert, dat haar veiligheid niet zal kunnen worden gegarandeerd indien zij moet terugkeren naar Duitsland.

Door het louter wijzen op en citeren uit algemene landeninformatie werpt de verzoekende partij geenszins een ander licht op de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt "*We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.*" (eigen onderlijnen). Er

wordt immers niet ontkend dat er sprake is van “*situaties van racisme, xenofobie of discriminatie*”. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan – en uit de landeninformatie blijkt niet – dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van haar – als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder – niet zullen nakomen of dat de discriminatie, het racisme en de xenofobie van de politiediensten en/of de bevolking een invloed heeft op de werking van de asielinstanties en rechtscolleges in Duitsland. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen.

3.22. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Uit het betoog van de verzoekende partij dat grotendeels bestaat uit het citeren van landeninformatie die de verwerende partij eveneens in ogenschouw heeft genomen, blijkt dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot het louter oneens zijn met het oordeel van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen.

3.23. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) of artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

3.24. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.25. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER

